

naar Fortolkningen, som i dette Tilfælde, er henlagt ikke til et enkelt Sted, men til mangfoldige forskellige Bestyrelser.

Dernæst savner jeg saa godt som ganske nærmere Bestemmelser med Hensyn til Dokumentationen af disse Udgifter. I den Henseende maa Forslaget siges kun at være en løs Skitse, som absolut bør udarbejdes yderligere. Her er jo ikke nævnet noget som helst om Indsendelse af Opgørelser, om Revision eller anden Dokumentation, kun ene og alene en Bestemmelse om, at $\frac{3}{4}$ af de af Kassen afholdte Udgifter refunderes af Statskassen. Men jeg er vis paa, at det dog virkelig ikke er de ærede Forslagsstilleres Mening, at dette skulde kunne ordnes paa den Maade, at hver enkelt Bestyrelse for de fattiges Kasser indsender til Ministeriet en saadan Meddelelse: „vi have anvendt 200 Kr., maa vi bede om, at Statskassen sender os 150“. Der maa aabenbart i Lovforslaget optages Bestemmelser om, hvorledes disse Oplysninger om udbetalt Hjælp skulle samles, sigtes og dokumenteres. § 2 kan misforstaas i den Redaktion, man har valgt: „Denne Lov finder Anvendelse ved enhver ekstraordinær Indkaldelse i Aaret 1904“. Jeg gaar ud fra, at det er Forslagsstillernes Mening, at Loven skal have vedblivende og fortsat Gyldighed, medens det valgte Udtryk skal betyde, at den har tilbagevirkende Kraft over for alle Indkaldelser i 1904. Men Paragraffen vilde rimeligvis ogsaa kunne læses saaledes, at hele Loven ophører med Udgangen af 1904, og giver saaledes rig Anledning til at misforstaas.

Ordføreren for Forslagsstillerne af den som Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag (Marott): Maa jeg takke for den Velvillie, hvormed den Sag, vi her have rejst, er bleven modtaget fra de forskellige Sider. For mig er det Hovedsagen, at der bliver bragt de indkaldtes Familier god, hurtig og sikker Hjælp; Formen, hvorunder denne Hjælp bringes, er det mindre væsentlige. Jeg tvivler ikke paa, at man ved Samarbejde her i Tinget vil kunne finde den heldigst mulige Form for denne Hjælp.

Den ærede Ordfører for det andet Forslag (Ellinger) gentog før sin Anke mod vort Forslag, at de indkaldtes Familier, naar vort Forslag blev gennemført, skulde gaa til Fattigforstanderen. Jeg vil endnu en Gang sige, at det er jo ikke nødvendigt, idet man er i Stand til at træffe saadanne Foranstaltninger, at den Hjælp, der ydes de indkaldtes Familier i

Henhold til dette Lovforslag, i enhver Henseende vil kunne berøves Skær af Fattighjælp, ogsaa med Hensyn til, hvor Pengene skulle udbetales. Den ærede Ordfører for det andet Forslag anførte dernæst som en Anbefaling for sit Forslag, at naar der ved dets Gennemførelse fra privat Side blev ydet Hjælp af 1 Kr., betød det i Virkeligheden, at der blev givet 4 Kr. Det er rigtigt nok, for saa vidt som Staten skal betale $\frac{3}{4}$, men naar der ikke privat bliver givet noget til nogen fri Fattigkasse, er der ikke Tale om, at den ene Krone bliver til 4, og vi ere netop i høj Grad bange for, at naar man vil bygge paa den private Velgørenhed i dette Tilfælde, vil det i væsentlig Grad være at bygge paa Sand. Vi, som have haft med de fri Fattigkasser at gøre rundt om i Byerne og paa Landet, vide, at private ikke ere vante til at yde Bidrag til disse Kasser, i alt Fald ikke i et Omfang, der kan forslaa noget. De private Bidrag, der hidtil ere ydede de fri Fattigkasser, ere de Penge, der ere komne ind ved Kirkebøsseerne, denne Indtægt er nu tagen bort fra disse Kasser. Jeg tror altsaa, at man ikke kan gøre Regning paa ret mange 4 Kr., der paa den Maade ville gaa til de indkaldtes Familier i Henhold til det fra de Herrer Side stillede Forslag. Saa siger den ærede Ordfører for det andet Forslag, at de indkaldtes Familier heller ikke ville faa nogen Ret til Hjælp i Kraft af vort Forslag, idet Fattigvæsenet skal skønne over, hvorvidt de ere trængende til Hjælp eller ikke. Det er meget rigtigt. Men man har naturligvis ikke Ret til at tvivle om, at Fattigvæsenet i saadanne Tilfælde vil skønne rigtigt, naar der er Penge til Stede, og det er netop det, vi ved vort Forslag ville søge at tilvejebringe en Mulighed for, idet vi foreslaa, at Staten skal betale hele Beløbet. Naar Fattigvæsenet eller rettere Kommunerne have Penge til Raadighed, ville de sikkert i alle Tilfælde kunne skønne, naar de indkaldtes Familier trængte til Hjælp.

Den ærede Ordfører for Højres Forslag udtalte, at det vilde være heldigst at faa gennemført denne Sag uden Udvalgs Nedsættelse, og han mente, at Fremsættelsen af det af ham anbefalede Forslag netop var et Middel til at undgaa Udvalgs Nedsættelse. Det forekommer mig at være et mærkeligt Argument, thi jo flere Forslag man fremsætter om en Sag, og jo flere Meninger der er om den, desto snarere er der Udsigt til at faa nedsat Udvalg, og det har jo ogsaa vist sig, at der